

שנה
שמינית

קובץ

האור לחיים

מאמרים ושיחות
מרו ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

פרשת חיי שרה תשפ"ו

אמנת השבת

ר"ת	צאת השבת	הדלקת נרות	י-ם
17:50	17:15	* 16:24	ת"א
17:46	17:13	16:22	חיפה
17:46	17:13	16:22	ב"ש
17:50	17:15	16:25	
* לנוהגים 40 דק': 16:04			

להארות או הערות, ניתן לפנות
orhachaim4@gmail.com

דיסקים של שיעורי הרב ניתן להשיג
במשרדי אור החיים - 02-5000455

בס"ד ניתן לשמוע את השיעורים בשידור חי
בימים שלישי וחמישי בין השעות 21:00-22:00
קול הדף - 02-6400000
orhachaim.co.il

המעוניינים לסייע בהדפסת החוברת לשם זיכוי הרבים,
או להקדיש את העלון לרפואה, להצלחה, או לעילוי נשמה וכדו',
יוכלו לפנות באמצעות מייל:

orhachaim4@gmail.com
02-5380014 02-5000455 או בטלפון:
052-7129793

יוצא לאור ע"י "מכון אור החיים"
רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים

תוכן עניינים

פרשת חיי שרה תשפ"ו

חלק מהמאמרים נלקטו מתוך הספר "משכני אחר"ך" - חומש בראשית

1 רצון נסתר

פרשה למעשה:

10 גדל ערכה של המערה

13 צדיקים במיתתם קרויים חיים

18 חיי עולם וחיי שעה

20 הבן מוכיח מי הם הוריו

רצון נסתר

(כד, ה): "וַיֹּאמֶר אֵלָיו הָעֶבֶד אוֹלִי לֹא תֵאבְּהָ הָאִשָּׁה לְלֶכֶת אַחֲרַי", ובפעם

השנייה כאן, כאשר אליעזר מספר את הדברים לבתואל וללבן, ודווקא בפעם

השנייה כתובה

המילה "אֵלִי" בכתיב

חסר - לרמז על

רצונו של אליעזר

להשיא את יצחק

לבתו.

והדבר טעון ביאור,

מדוע לא נרמז רצונו

של אליעזר כבר

בפעם הראשונה,

בזמן מינויו לשליח,

שהרי שם כתובה

המילה "אוֹלִי" בכתיב מלא?

וַיֹּאמֶר אֵל אֲדֹנָי אֵלִי לֹא תֵלֶךְ הָאִשָּׁה אַחֲרַי (בראשית כד, כט).

ברש"י הובאו דברי חז"ל על פסוק זה:

"אלי כתיב, בת היתה לו לאליעזר והיה

מחזר למצוא עילה

שיאמר לו אברהם

לפנות אליו להשיאו

בתו. אמר לו

אברהם: פְּנִי ברוך

ואתה ארור, ואין

ארור מַדְבֵּק בברוך".

אליעזר בא מכנען,

עליו נאמר (לעיל ט,

כה): "אָרוּר פְּנֵעֶן",

ולכן, למרות כל

המעלות הגדולות

שהיו לאליעזר - אין ארור מַדְבֵּק

בברוך.

"עד היום לא

הבנתי, מהיום

והלואה אני עובד

על עצמי להתחיל

להבין"

התשובה לכך היא: באמת בפעם

הראשונה, כשאליעזר דיבר עם

אברהם, הוא עדיין לא הרגיש את

הנגיעה האישית שיש לו, ואת הרצון

והנה, חֲשָׁשׁוֹ של אליעזר, פן לא תאבה

האשה ללכת אחריו, מופיע פעמיים

בכתובים: בפעם הראשונה כאשר

אליעזר מביע את חֲשָׁשׁוֹ בפני אברהם

בשעת מעשה הוא לא הרגיש בעצמו איזושהו חיסרון, הוא לא הרגיש בנגיעה שיש לו, שרוצה את יצחק לעצמו.

המרמה, העוול, היו חבויים עמוק בתוכו, עד שלא יכול היה לזהותם.

מתי הוא תפס את העניין והצליח לפענח את מרמתו?

רק לאחר שסר ממנו "אָרור פֶּנְעֵן"! רק לאחר שהסיר מעליו את "פֶּנְעֵן בִּידוֹ מֵאֲזַנֵּי מֶרְמָה"! רק אז הוא הרגיש את ה"אֱלִי".

ומתי זה קרה?

לאחר שֶׁעָבַד על עצמו למלא את השליחות בנאמנות ובמסירות ולשם שמים, תוך שהוא מתפלל לה' בכל ליבו שיצליח בשליחותו, וכשרואה את חסדי ה' - מכיר בהם ומודה לו

הפנימי שהיה חבוי בעמקי נשמתו - שרצה שהשליחות לא תצא אל הפועל, והאשה לא תאבה ללכת אחריו, וכך יוכל לקחת את יצחק אליו!

בהיותו בן כנען, שעליו נאמר: "פֶּנְעֵן בִּידוֹ מֵאֲזַנֵּי מֶרְמָה" (הושע יב, ח), הוא באמת לא הרגיש בתרמית הפנימית שהיתה חבוייה בקירבו!

הוא לא הרגיש בכוונה האמיתית שלו: "אֱלִי". משום כך כתובה המילה "אֱלִי" בכתב מלא.

הרבה פעמים לוקח לאדם הרבה זמן להבין שלא עשה טוב.

בשעת מעשה הוא לא הרגיש שום חיסרון במעשה, ורק בחלוף הזמן הוא תופס ששגה, או שפעל מתוך מניעים פסולים וכדומה.

וזה בדיוק מה שקרה עם אליעזר:

לעילוי נשמת

ר' אליהו בן שמחה סימי ז"ל

עליהם!

נגמר... כאשר נקודת הפתיחה היא "מילתא גנאה", והאדם אומר: 'למרות החסרונות - לא אתן מנוחה לעצמי עד שאתגבר עליהם! אעמול ואתייגע עד שאשרש אותם ואגיע אל היעד הרצוי!' - זהו המתכון הנכון להגיע אל השלימות.

כך נהג אליעזר.

הוא נועד לפגישה חשובה גורלית. אסור היה לו לקחת סיכונים.

לכאורה, הוא היה צריך לפתוח את הפגישה בתיאור מעלותיו: 'אני זקן ביתו של אברהם, מושל בכל אשר לו. דולה ומשקה את תורתו והנהגותיו...', אך הוא לא נהג כך.

הוא לא תלה כל גדולה בעצמו. אדרבה, מיד בפתח דבריו הוא מכריז ואומר: "עֶבֶד אַבְרָהָם אֲנִי". אני עבד כנעני שעליו נאמר "ארור כנען".

במילים אלו, "עֶבֶד אַבְרָהָם אֲנִי", המבטאות את הכרת חסרונותיו - הגיע אליעזר אל השלימות!

אז הסיר מעליו את "אַרְוֵר כְּנַעֲנִי",

זאת ועוד, בגמרא (בבא קמא צב ע"ב) אמרו: "מנא הא מילתא דאמרי אינשי [מנין המקור לדבר הזה שאומרים האנשים]: מילתא גנאה דאית ביך קדים אמרה [דבר גנאי שיש בך, תקדים ואמור אותו, תגלה על קיומו בטרם יאמרוהו אחרים]? דכתיב: 'וַיֹּאמֶר עֶבֶד אַבְרָהָם אֲנִי'". כדי להגיע אל השלמות יש לפתוח ב"גנות עצמו"!

בדרך כלל אדם נוטה לפתוח פגישה חשובה במעלות עצמו: 'אני מוכשר בתחום זה וזה, יש לי את המעלות האלו והאלו', תוך שהוא מעלים את חסרונותיו וחולשותיו.

חז"ל הורו לנו, שפתיחה כזאת אינה המתכון הנכון להצלחה ולהשגת המטרה. "מִכְסָּה פְּשָׁעָיו לֹא יַצְלִיחַ" (משלי כח, יג). אדרבה, "מילתא גנאה דאית ביך קדים אמרה".

כאשר נקודת הפתיחה היא סיקור המעלות - שם זה מתחיל וגם שם זה

הוא עמל על לימוד התורה הקדושה יומם ולילה וכתב, במשך שנים, מחברות שלימות מלאות בחידושי תורה על הש"ס, מלאות וגדושות בפירות עמלו.

הוא הגיע עם המחברות האלו למורו ורבו, השרף הקדוש, האדמו"ר רבי מנחם מנדל מקוצק זצ"ל, והראה לו אותן, כששמחה נסוכה על פניו.

האדמו"ר מקוצק עיין בכתבים ומצא בהם חידושים נפלאים.

אלא שאז פנה ל"שפת אמת" ואמר לו: "אם כתבת את חידושיך לשם שמים, לכוון לאמיתה של תורה -

ומעתה התורה כותבת עליו "בוא פרוך" ה'" (בראשית כד, לא).

לאחר שהשיג את השלימות, והסיר מעל עצמו את "פִּנְעֵן פִּדּוֹ מאַנְי מְרָמָה" - יכול היה לזהות את ה"אַל" שהיה חבוי עד כה בתת הכרתו, ולכן דווקא עכשיו כתיב "אַל" בכתב חסר.

בספר "בית מאיר" מובא סיפור על האדמו"ר מגור, בעל ה"שפת אמת" זצ"ל:

עוד בהיותו צעיר לימים ניכרה עליו גאונותו העצומה.

בס"ד

לאור הביקוש הגדול

המבצע ממשיך!

כל הסט (11 חלקים)
רק ב-250 ש"ח בלבד!

לפרטים: 050-4106056
בין השעות 14:00-18:00

אפשרות למשלוח ברחבי הארץ

המבצע
עד גמור המלאי

אבל לא! ההיפך הוא הנכון!

היום הוא מתחיל מחדש!

הוא חוזר להיות תלמיד מתחיל,
ומחדש את כוח הצמיחה שבו.

נכון, עד היום היה בו איזשהו חסרון
שאולי לא שם לב אליו, אבל מהיום
יתגבר עליו, ביתר שאת וביתר עוז!

ישנם אנשים, שכאשר הם מתוודעים
לחסרונותיהם - הם מרימים ידיים,
מתייאשים.

'אין לי כישרונות ולכן אינני מבין את
השיעורים', נשברים ונופלים.

ויש כאלו שמבינים שהאמת היא
ההיפך הגמור: 'עד היום לא הבנתי,
מהיום והלאה אני עובד על עצמי
להתחיל להבין'.

זהו המתכון להצלחה, להשגת

ברכותיי נתונות לך. אך אם התערבבה
לך במהלך הכתיבה שמץ של תחושת
התנשאות, ושמץ של גאווה היה חבוי
במסתרי ליבך - ראוי להעלות את כולן
באש!"

ללא אומר ודברים, נטל ה"שפת אמת"
את המחברות, הכניסן לתוך התנור
ושרף את כולן באש!

הוא שב לרבו וקיבל את ברכתו: "יהי
רצון שתשכיל להוציא ספרים
חדשים, חשובים שבעתיים על
הראשונים, שכל העולם יתברך בהם".

לכאורה, על פי ההיגיון, אדם כזה היה
צריך להישבר לגמרי. אומרים לו
לשרוף באש את כל מה שעמל עליו,
שנים על גבי שנים. מה עם כל הזמן
שהשקיע? לכאורה נראה שאיבד את
כל עמל חייו!

ניתן להקדיש את העלון לברכה, הצלחה
זיווג הגון, רפואה שלימה
או להבדיל, לעילוי נשמה
לפרטים: 02-5000455
orhachaim4@gmail.com

ובְּצִעֲרֵירוּ יֵצִיב דְּלִתִּיהָ", וחיאל רואה
עין בעין את התממשות הקללה, ובניו
מתים בזה אחר זה, לפיקצב התקדמות
הבנייה, עד שמתו כולם, ככתוב (מלכים
א' טז, לד): "בְּאֲבִירָם בָּכְרוּ יִסְדָּהּ וּבְשָׁגוֹב
צִעֲרֵירוּ הָצִיב דְּלִתִּיהָ" - ואף על פי כן
הוא לא מודה על האמת!

לשיטתו, הכל מקרה: זה נפל מהפיגום,
זה תקף אותו וירוס לא מזוהה, וזה
נדרס על ידי משאית... הרבה פועלי
בניין מתים במהלך העבודה...

חיאל! תתעשת, תזדה שטעית! זו לא
בושה להודות בטעויות.

תחזור בתשובה, תשנה כיוון, ותציל
את ילדיך...

השלימות. ההכרה במתכון הזה
הקימה את כל חסידות גור הענפה
והמפוארת.

אם נתבונן נבחין, שזוהי תמצית
החילוק בין עמי ארצות לתלמידי
חכמים, בין רשעים לצדיקים.

הרשעים נצמדים למה שעשו.

'מה שעשיתי - טוב עשיתי. אני הולך
עם זה הלאה. לא זו'. הם אינם מסוגלים
להודות על האמת ולשנות הרגלים.

ניקח, לדוגמא, את חיאל בית האלי.

יהושע קילל את כל מי שיבנה את
יריחו (יהושע ו, כו): "בְּבָכְרוּ יִסְדָּנָה

השיעור השבועי

של מרן ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

ימי חמישי

ביאורים נפלאים על פרשת השבוע

ימי שלישי

שיעור מוסר

בשעה 21:00 בהיכל הישיבה רח' עזרא 1 ירושלים

orhachaim.co.il

ניתן גם לשמוע את השיעור בטלפון: 02-6400000 שלוחה 9

מעין זה ממש אירע עם נביא השקר
חנניה בן עזור.

ירמיהו התרה בו שיחדל מנבואות
השקר השחורות והזועמות שלו. ואם
לא - הוא לא ייכנס לשנה החדשה.

חנניה לא שעה לדברי הנביא, ואכן,
בערב ראש השנה נפל למשכב ומת:
”וַיָּמָת חֲנַנְיָה הַנָּבִיא בַּשָּׁנָה הַהִיא
בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי” (ירמיהו כח, יז).

לכאורה היינו מצפים מאדם כזה,
שרואה את התגשמותה של התראת
הנביא, שיקרא לבניו לפני מותו ויאמר
להם: ”חטאתי, עוונתי, פשעתי, טעיתי,
מודה ועוֹבֵב ירוחם”.

סוף כל סוף הוא מרגיש שאלו הם
רגעיו האחרונים בעולם הזה, ועוד
דקות ספורות הוא עומד לצאת מן

’לא! לא טעיתי! הבנים מתו במקרה’...

גם כאשר הוא רואה בעיניו את הרעב
שהגיע לארץ, וכפי שהתרה אליהו
ולא נפל מדברו דבר אחד ארצה - הוא
ממשיך לדבוק בדרכו!

לא מוכן להודות בטעותו, ובעת
שנביאי הבעל והאשרה מנסים לשווא
להעלות אש במזבח - הוא מתחבא
מתחת למזבח, ומנסה לשפוך משם
בנוזל כדי שתעלה אש...

ממש ”מסירות נפש” למען הַרְשָׁעָה...
וכל כך למה? כי קשה להודות על
האמת!

קשה להודות שחייתי את כל חיי
בטעות! קשה ביום מן הימים להתחיל
הכל מחדש.

לרפואת

זכריה בן ציונה

העולם ולתת דין וחשבון!

(דברים י', כ) - פירש.

אך הוא דבק ברשעו: אדרבה, חז"ל (ירושלמי סנהדרין פרק יא הלכה ה) דורשים את הכתובים ואומרים: "מלמד שמת בערב ראש השנה וציווה את בניו ואת בני ביתו להסתיר את הדבר, שיוציאוהו אחר ראש השנה, בשביל לעשות נבואתו של ירמיה שקר".

וכבר אמרו חז"ל (עירובין יט ע"א): "רשעים אפילו על פתחו של גיהנום אינם חוזרין בתשובה". אפילו על פתחו של גיהנום קשה להם להודות באמת, שחיו בטעות, ולהביע רצון להתחיל לחיות חיים חדשים.

לעומת זאת תלמידי חכמים מוכנים להכיר מיד באמת, ואם נדרש מהם לשרוף את כל מה שעשו בעבר - הם יעשו זאת, וישנסו מותניים להתחיל את הכל מהתחלה!

בגמרא (פסחים כב ע"ב) מסופר: "שמעון העמסוני היה דורש כל אֲתִים שבתורה.

כיון שהגיע ל'אֵת ה' אֶלְקִיךָ תִּירָא'

אמרו לו תלמידיו: רבי, כל אֲתִים שדרשת מה תהא עליהן?

אמר להם: כשם שקיבלתי שכר על הדרישה, כך אני מקבל שכר על הפרישה. עד שבא רבי עקיבא ודרש: 'אתה' אלוֹקִיךָ תִּירָא' - לרבות תלמידי חכמים".

לשמעון העמסוני היו יותר מחמשת אלפים וחמש מאות דרשות, מערכות שלמות, על כל "את" שבתורה.

ללא ספק היה זה בבחינת מפעל חיים ולדעת לדרוש מה בא כל "את" לרבות.

והנה, כשהגיע לפרשת ואתחנן לפסוק: "אֵת ה' אֶלְקִיךָ תִּירָא" הוא לא ידע מה לדרוש מהמילה "את". וכי יש לירא ממישהו זולת מה' אלוֹקִיךָ?

ומשום שלא ידע מה לדרוש מהמילה הזאת - הבין שכל מפעל חייו אינו לאמיתה של תורה, והוא פרש ממנו! הוא ציווה לשים את כל המחברות בתנור! טעיתי! היום אני מתחיל

מחדש!

לשמעון העמסוני היתה בהחלט דרך להציל את מפעל חייו.

רבי עקיבא סיפק לו את הדרך: "את ה' אלוֹקֶיךָ תִירָא - לרבות תלמידי חכמים".

אולם כיון ששמעון העמסוני לא סבר את דרשתו של רבי עקיבא, לפיכך הודה בטעותו ופרש.

הגדולה היא בכך שהוא לא נשבר - "כשם שקיבלתי שכר על הדרישה, כך אני מקבל שכר על הפרישה", קדימה, ממושיכים הלאה!

מתחילים מחדש, צמיחה מחודשת ביתר עוז ותעצומות!

המשגיח, רבי ירוחם ליבוביץ זצ"ל היה אומר: העולם נוהג להתפעל ולהעריך את האילנות שהם כבר גבוהים, הלא הם גדולי הדור, גאוני עולם.

אבל דרכינו אינה כך!

אנחנו לומדים להעריך את האילנות שמתחילים זה עתה לצמוח!

אין מי שיכול להרים ידיים ולומר: 'אני כבר זקן!', 'בגיל כזה אני כבר לא מסוגל ומה שהיה עד היום - ימשיך גם הלאה...' אין דבר כזה!

אדם צריך - בכל שלב בחייו - ללמוד להכיר בטעויותיו, ובמידת הצורך לשנות אורחות חיים.

אליעזר הכיר בחסרונותיו, וזה גופא שימש לו כמנוף להתעלות, ועל ידי כך יצא מכלל ארור ונכנס לכלל ברוך.

אסור לו לאדם ליפול לזרועות הייאוש, להתפעל מגאון זה, מבעל כישרון אחר, ולומר: איפה אני ואיפה הוא...

אדרבה, עליו להכיר את חסרונותיו, לשנס מותניים ולבנות את עצמו.

גדל ערבה של המערה

וזה לשון הזוהר הקדוש (בראשית דף קכח ע"א): "כשנכנס אברהם בתחילה למערה, ראה שם אור, ונזרק לפניו עפר, והתגלו לו שני קברים. בינתיים עלה אדם בדמותו, וראה את אברהם וחייך".

אדם הראשון, יציר כפיו של בורא עולם, עמד בקברו ואמר לאברהם: 'בני, דע לך כי במאות השנים שהעולם קיים, עשרת הדורות מאדם ועד נח ועשרת הדורות מנח עד אברהם אבינו - כולם היו מורדים בה' ועוזבים את אמונתו, עד שבאת אתה, אברהם העברי, והעמדת את העולם על טעותו, העמדת את העולם על האמונה, כמה אני שמח בך!'

אדם וחווה לא מתו לגמרי, נשארה בהם חיות. "וַיִּפָּח בְּאַפּוֹ נִשְׁמַת תַּיִם" (בראשית ב, ז), לא ייתכן כי רוח החיים של בורא עולם תמוש מהם, היא נשארה בהם, ורק כלפי העולם מתו.

המשיך אדם הראשון: 'דע לך, בני, ששוב הייתי כעץ יבש בקברי, לא היה

וַיָּתֵן לִי אֶת מַעֲרַת הַמְּכַפֶּלֶה אֲשֶׁר לוֹ אֲשֶׁר בְּקִצָּה שְׂדֵהוּ בְּכֶסֶף מְלֵא יִתְּנָה לִי (בראשית כג, ט).

מדוע נתן אברהם אבינו עיניו במערה אשר בקצה שדהו ושילם עליה ממון רב, הלא יכול היה לחפש חלקת אדמה אחרת ולקבלה במחיר מועט בהרבה? על הפסוק "וְאֵל הַפָּקֹד רָץ אַבְרָהָם" (בראשית יח, ז) מובא בפרקי דרבי אליעזר (פרק לו), שכשבא אברהם לשחוט שלושה עגלים לשלושת אורחיו, שחט שני עגלים, אך השלישי החל לברוח.

ואברהם, על אף היותו חלוש, לאחר ניתוח קשה, התחיל לרוץ אחרי העגל. הוא לא קרא לאחד ממשרתיו, כי "מצוה בו יותר מבשלוחו" (קידושין מא ע"א).

העגל נס לשדה עפרון, עד שנכנס לתוך מערה. לשם נכנס גם אברהם וראה שני קברים, נר דלוק, ושכינה שורה במקום, ונבהל מאוד.

וחוה, אברהם ושרה, יצחק ורבקה
יעקב ולאה.

מיד קנה אברהם מקום קדוש זה
מעפרון החתי במחיר מלא, כדי ליזכות
לקבור בו את שרה אשתו ולהיקבר
שם אף הוא.

מי שיעיר אותי. אמרתי: בשביל מה
נבראתי, האם כדי שבניי יעזבו את
אמונת ה'?! עד שבאת אתה והארת
את אמונת ה'.

"בלעדיך העולם לא יכול היה
להתקיים, נטעת את אמונת שמו
יתברך בעולם, ולכן בני, אני שמח
הרבה מאוד'.

לאחר פטירת יצחק קנה יעקב אבינו
את חלקו במערה מעשו, שהיה
הבכור.

כאשר יוסף רצה לעלות לקבור את
אביו במערת המכפלה, הוא אמר
לבית פרעה: "אֲבִי הַנְּשִׁיעָנִי לְאֹמֶר
הַנִּה אֲנֹכִי מֵת בְּקִבְרִי אֲשֶׁר פָּרִיתִי לִי
בְּאֶרֶץ פְּנֵעַן שְׁמָה תִּקְבְּרֵנִי" (בראשית נ, ה).

אומרים רבותינו (שמות רבה לא, יז, הובא
ברש"י במקום): "בשעה שמת יצחק, באו
יעקב ועשו וחלקו את הכל, אמר

וזה לשון הזוהר שם: "אמר לו: הקדוש
ברוך הוא הטמין אותי כאן, ומאותו
הזמן עד עכשיו נטמנתי כמו דג
בחפירה, עד שאתה באת לעולם.
עכשיו מכאן ואילך הנה קיום לי ולעולם
יש בשבילך".

ועל כן - המשיך אדם הראשון ואמר
לאברהם - מקום זה גם לך יהיה, גם
לבנך וגם לבן בנך. פה תטמנו, על ידי,
במערת המכפלה הקדושה הנקראת
על שם ארבעה זוגות, כפולים: אדם

לעילוי נשמת

רחל בת נג'מה כוכבה ז"ל

לכך ארבע מאות שקלים כפי שעשה
אברהם?

אלא, בזמן אברהם אבינו היו טמונים
במערה אדם הראשון וחווה בלבד,
וארבע מאות השקלים היו סכום נאות
לכך.

לאחר שנטמנו בה אברהם ושרה
התעלתה המערה יותר, ולאחר קבורת
יצחק ורבקה נוספה קדושה רבה, ולכן
ערכה וקדושתה עלו מאוד ויעקב ידע
כי אין מקום קדוש בעולם כמקום זה,
לכן היה מוכן לשלם לעשו עבור
המערה הזו סכום גדול של כסף וזהב.

יעקב: רשע זה עתיד ליכנס הוא ובניו
למערת המכפלה ויהא לו חלק ודירה
עם הצדיקים הקבורים בתוכה? מיד
עמד ונטל את כל הממון שהיה בידו
ועשה אותו כרי" - כרי - לשון ערימה.

יעקב אבינו לקח כל כסף וזהב שצבר
במשך עשרים ושתיים שנות עמל
בבית לבן, עשה מהם ערימה, כפי
שאוספים את החיטה לערימות
בשדה, ונתנם בעד חלקו של עשו
במערה, וכדי לתת תוקף למכירה
חתמו הם על שטר מכירה כדן.

ולכאורה קשה: מדוע נצרך יעקב
לקנות זאת בסכום כה רב, ולא הקציב

כ"ד

לאור הביקוש הגדול

המבצע ממשיך!

כל הסט (11 חלקים)
רק ב-250 ש"ח בלבד!

לפרטים: 050-4106056

בין השעות 14:00-18:00

אפשרות למשלוח ברחבי הארץ

צדיקים במיתתם קרויים חיים

הראשון שהרופאים בודקים הוא: מידת חומו של החולה.

וכן הוא ביחס לכל היסודות האחרים, את כולם ברא ה' בחכמה עליונה: "מָה רַבּוּ מַעֲשֵׂי ה' כָּל־מֶלֶךְ בְּחִכְמָה עָשִׂיתָ" (תהלים קד, כד).

וכאשר מתבוננים איך ארבעת היסודות האלו משתלבים זה בזה, בתוך גוף האדם, ומביאים לתפקודו המלא, ניתן לראות - עין בעין ממש - את גדולת בוראנו, יתברך שמו לעד, וכמאמר הכתוב (איוב יט, כו): "וּמִבְּשָׁרִי אֶחְזֶה אֱלֹהִים". או אז, מֵאֲלִיָּה פורצת הקריאה (ישעיהו מ, כו): "שָׂאוּ מְרוֹם עֵינֵיכֶם וּרְאוּ מִי כָּרֵא אֱלֹהִים".

וְתִמְתָּ שָׁרָה בְּקִרְיַת אֶרְבֶּעַ הָיָא חֲבֵרֹן בְּאַרְצָא פְּנִיעוּ וַיָּבֵא אֲבִרְהָם לְסִפְדָּ לְשָׂרָה וְלִבְכָּתָהָ (בראשית כג, ב).

ה"אור החיים" הקדוש מפרש את הפסוק בדרך רמז.

בטרם נבאר את דבריו, נקדים הקדמה קצרה:

האדם בנוי מארבעה יסודות, ראשי תיבות ארמ"ע: אש, רוח, מים, עפר.

חום הגוף הוא יסוד האש. בתוך גוף האדם קיים חום פנימי, כמוהו כאש להבה, המחמם ומרתיח את כל מה שנכנס לתוכו בטרם הוא מפרקו לגורמים העושים את דרכם לכל היעדים הנצרכים.

כל חיות האדם תלוי בזה, ולכן הדבר

לעילוי נשמת

תמר בת רגינה ז"ל

מה נאמר ומה נדבר? אנשים יוצאים לחקור את הירח, לחקור את כוכב שביט... הכל טוב ויפה!

אבל אסור לאדם לשכוח לחקור את עצמו! לחקור מהי תכלית הבריאה בכל הנוגע אליו? מי אני? מה אני? לשם מה באתי לעולם?

לאחר הקדמה קצרה זו, נשוב לביאורו של האור החיים הקדוש: גופה של שרה אמנו ע"ה נקרא "קרית ארבע", משום ששכנו בקירבה אותם ארבעה יסודות.

"היא חברון" - בגופה, חיברה שרה את ארבעת היסודות זה לזה, וכשנפטרה, ונשמתה הקדושה עזבה את גופה, נותרו היסודות בלא חיות, וביכו את הסתלקותה של שרה מהם.

בחיי חיותה הם נהנו לשמש אותה, ולהיות חלק בלתי נפרד מהמצבור הענק של התורה והמצוות שהביאה לעולם. כעת כואב להם ששרה נלקחה מהם והם נותרו בלעדיה.

הצדיקים בהיותם בעולם הזה מהפכים את היסודות החומריים שבבריאה ליסוד רוחני, וזאת על ידי התורה, המצוות והמעשים טובים שהם עושים בעולם הזה.

נוכל להבין זאת - אומר ה"אור החיים" הקדוש - על פי דברי הרמב"ם (הלכות יסודי התורה ב, ה) שיש מציאות שיסוד אחד משתנה ליסוד אחר הקרוב אליו - למשל, העפר נהפך למים. הייתכן? הלא אלו שני יסודות שונים ומנוגדים? אולם באמת העפר עצמו יש בו מים, והראיה - אם נשים אותו בתוך כבשן הוא יתחיל להתאדות, ואם נרכז את האדים הללו הם ייהפכו למים.

כך על ידי דבקות האדם בקונו בלהט אש, נהפכים כל היסודות ליסוד האש, ויסוד האש - ליסוד אש הנשמה.

על ידי שמקדשים את הגוף ומשתמשים בו לחיי רוח, הגוף הופך להיות יסוד רוחני.

דוגמא לכך היה האדמו"ר מצאנז זצ"ל. אדם שהיה בבחינת "עצמות יבשות".

גופו צנום, עור ועצמות, מי שרצה לראות תחיית המתים היה צריך לראות איך הוא חי! אך עם כל זאת, היה אש להבה, בוער בהתלהבות של קדושה!

ארבע שנים של תלאות וייסורי תופת עברו עליו בשואה האיומה. אישה ואחד-עשר ילדים היו לו וכולם נספו! אך הוא לא נשבר.

גם בהיותו במחנות, ומבוקר עד לילה נאלץ לעבוד עבודת פרך, היה דבק בכל ליבו בה' ובתורתו, וכל הזמן היה הוגה בה, מצפה ומייחל לרגע שיוציאו הקב"ה משם, כדי שיוכל לחזור ללימוד התורה בעומק.

הוא היה אש להבה בעבודת ה'. כל

מצוה נעשתה על ידו בהתלהבות עצומה, עד כלות הנשמה!

מי שראה אותו בתפילת הלל של חג הסוכות, מחזיק בידיו את ארבעת המינים ואומר את הפסוק "אָנָּא ה' הוֹשִׁיעָה נָּא" (תהלים קיח, כח) - היה זה מחזה נורא הוד!

היה אומר "אנא ה'!!!..." ונופל לארץ. ובוכה ובוכה, וקם ושוב נופל לארץ... אחר כך עובר לצד שני, זועק "הושיעה נא!!!" ובוכה בכיות כאלו, שכל מי שהיה שם ליבו היה נמס!

שעה שלימה, אם לא יותר, נמשכה אמירת ההלל שלו! אש לזהטת, כולו בוער באש!

זוהי בקשתנו מהקב"ה: "סְמְכוּנִי בְּאֲשֵׁי שׁוֹת" (שיר השירים ב, ה), תן בנו את האש, שתהיה בקירבנו אש

לרפואת

תקוה בת רחל רוחאם

הצדיקים הגם שימותו הגוף אינו מושלל מהחיים כי צדיקים במיתתם קרויים חיים (ברכות יח ע"א), וצא ולמד ממעשה דרב אחאי בר יאשיה (שבת קנב ע"ב).

כאשר התורה מציינת את מקום פטירתה של שרה אמנו, היא באה לרמוז שהיא בעצם לא מתה, כי המיתה אינה מתייחסת לצדיקים, שהרי "צדיקים במיתתן קרויים חיים".

היו סיפורים לא מעטים, בהם אנשים שהיו בסכנה, ראו נשים עטופות בלבן, שצועקות להם לברוח ממקום הסכנה.

במלחמת ששת הימים, סיפרו חיילים מצריים, שראו לפתע נשים

הקדושה והטהרה של התורה. וכשאדם אש - הוא רוצה ללמוד, חבל לו על כל מצווה שלא קיים כראוי, איכפת לו מכל תפילה שלא כיוון בה את כל הכוונות הרצויות. הוא בוער כל הזמן.

זוהי הבערה שצריכה להיות בליבו של כל יהודי, ואז יהפוך את יסודות החומר שבו ליסוד האש הקרוב אליו.

העצמות, הבשר והגידים - יהפכו לאש להבה!

ממשיך ה"אור החיים" הקדוש:

"ואומרם היא חברון פי' שהגם שמתה היא משפעת בהם בחינת החיבור כי

השיעור השבועי

של מרן ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

ימי חמישי

ימי שלישי

ביאורים נפלאים על פרשת השבוע

שיעור מוסר

בשעה 21:00 בהיכל הישיבה רח' עזרא 1 ירושלים

orhachaim.co.il

ניתן גם לשמוע את השיעור בטלפון: 02-6400000 שלוחה 9

לו שאין ביכולתם להמשיך לחפור, הגיע רב נחמן למקום, ושמע את קולו של האיש המפריע להם לחפור.

שאלו רב נחמן: מי אתה? והלה השיב: אני אחאי בר יאשיה, ואני קבור במקום הזה, לכן מנעתי מהחופרים להמשיך לחפור.

שאלו רב נחמן: וכי נשאת שלם בגופך, שאתה מפריע להם להמשיך ולחפור? והרי נאמר בפסוק (קהלת יב, ז): "וַיֵּשֶׁב הָעֶפְרָאֵל הָאָרֶץ בְּשָׁהִיָּה?"

אמר לו רב אחאי: מי שלימדך קהלת, לא לימדך ספר משלי. שם נאמר (משלי יד, ל): "וְרָקֵב עֲצָמוֹת קִנְאָה" - כל מי שיש בליבו קנאה, עצמותיו מרקיבים, וכל מי שאין בליבו קנאה, אין עצמותיו מרקיבים. ואני, שלא היה בליבי קנאה, נותרתי שלם בגופי.

מישש אותו רב נחמן וראה שיש בו ממש, אמר לו: אם כך, מה אתה עושה באדמה, שוב לביתך?

השיב לו רב אחאי: כנראה שגם את דברי הנביא לא למדת, שם

ערביות לבושות לבן, הצועקות להם לברוח ולהשאיר את הנשק שלהם, ומרוב פחד הם נמלטו.

מי היו אותן נשים שנדמו להם כערביות? היו אלו האמהות הקדושות! שהבריחו את המצרים, וסייעו לחיילים היהודיים.

החיילים המצריים הורידו את הנעליים וברחו יחפים! ובתום המלחמה מצאו אלפי זוגות נעליים מושלכים בכל מרחבי מדבר סיני.

כאמור, בהמשך דבריו, מביא האור החיים הקדוש מעשה דרב אחאי בר יאשיה:

בגמרא (שבת קנב ע"ב), מסופר שפעם אחת הוצרך רב נחמן לחפור בחצרו. הוא הזמין פועלים לחפור, ולפתע במהלך החפירה שמעו מישהו שצועק עליהם מתוך האדמה, ומפריע להם להמשיך לחפור.

הם באו לרב נחמן וסיפרו לו על כך. בתחילה - הוא נטה שלא להאמין להם - אבל לאחר שחזרו וסיפרו

עד שפעם אחת דפקה שכנה על הדלת, אמרה לה אמתו של רבי: 'היי נא בשקט כי רבי יושב כאן בבית'. כיון שהתפרסם הדבר ברבים, הפסיק רבי לבוא, כדי שלא להוציא לעז על צדיקים ראשונים. שאם ישמעו שרבי מגיע לביתו אף לאחר פטירתו, יאמרו כי צדיקים אחרים שאינם מגיעים לביתם, כנראה לא היו ראויים לכך.

למדנו מדברי רבותינו, כי צדיקים אף לאחר פטירתם, הם חיים, לעיתים אפילו בפועל, ונאמנים עלינו דברי רבותינו שהם אמת לאמיתה, וכל המאמין בהם יזכה לקום עם הצדיקים לעתיד לבוא.

נאמר (יחזקאל לו, יג): "וַיִּדְעָתֶם כִּי אֲנִי ה' בִּפְתָחִי אֶת קְבֻרֹתֵיכֶם". היינו, עלינו להמתין עד שהשי"ת יוציא אותנו מקברנו, ועד אז אין לנו רשות לצאת.

אומנם נאמר בתורה (בראשית ג, יט): "כִּי עֶפְרָא אֶתָּה וְאֵל עֶפְרָא תָּשׁוּב", אך זה יהיה שעה אחת לפני תחיית המתים, כי זו גזירת הכתוב.

כך גם מספרת הגמרא (כתובות קג ע"א) על רבינו הקדוש, שאחר פטירתו, היה מגיע בליל שבת לביתו ועושה קידוש, [ובספר חסידים מובא שהיה מוציא ידי חובה גם את בני ביתו].

חיי עולם וחיי שעה

אם האומה:

פעמיים נלקחה בשבי - פעם על ידי פרעה ופעם על ידי אבימלך, שנים ארוכות לא זכתה להוליד בן, נתנה את שפחתה לבעלה, וזו הקלה ראש בכבודה - אך למרות כל אלה היתה

וַתָּמָת שָׂרָה בְּקִרְיַת אֶרְבֶּעַ הָיָא חֲבֵרוֹן בְּאַרְצָא בְּנֵעֵן וַיָּבֵא אֲבִרְהָם לְסִפּוֹ לְשָׂרָה וּלְבִפְתָּה (בראשית כג, ב).

כאשר ניגשים לקרוא את פרשת "חיי שרה", מצפים אנו לקרוא אודות מסכת חייה הלא קלה של

גוף חומרי שמחזיק מעמד שבעים-שמונים שנה, או אפילו תשעים ומאה, ולא עוד.

אולם חיי העולם הבא הם חיי נצח של הנשמה; בהקשר לנשמה אין מושג של מוות - היא קיימת לעולמי עולמים, ואינה הולכת לאיבוד בשום זמן ובשום נסיבות.

בפרוזדור העולם הזה כבולה הנשמה בתוך הגוף, אולם בטרקלין העולם הבא היא משתחררת ממגבלות החומר ומתענגת על זיו השכינה.

החיים האמתיים מתחילים אפוא רק ביום שבו נפרדת הנשמה הנצחית מהגוף בר החלוף, משתחררת ממגבלות החומר ועוברת לצורת החיים הנצחית שלה.

מה מספרת לנו פרשת חיי שרה? "ותמות שרה". אז, במותה, החלו חייה בעולם שכולו טוב.

אם חיי העולם הבא הם החיים האמיתיים - לשם מה אנו מעבירים כמה עשרות שנים כאן, בפרוזדור הארעי של העולם הזה? מה עשתה

בת מאה כבת עשרים, ולא טעמה טעם חטא!

דומה שפרשה זו היא המקום לספר לנו באילו נסיונות עמדה שרה, אלו פעולות פעלה למען כלל ישראל, וכיצד עמדה לימין אברהם בעלה בפעילות הגיור, שהיתה "מגיירת את הנשים", ובהכנסת האורחים המופלאה שקיימה בביתם.

אך כאשר אנו פותחים את החומש בפרשה ששמה מעיד עליה כי עוסקת בחיי שרה - איננו מוצאים דבר מכל אלו!

ולא עוד, אלא שכבר בפסוק השני של הפרשה אומרת לנו התורה "ותמות שרה!"

אם כן, כל פרשת "חיי שרה" לא באה אלא לספר על מותה! ורמז נפלא טמון בדבר:

אנשים חושבים שחיי האדם מתחילים ביום הולדתו, אך לאמיתו של דבר החיים האמתיים מתחילים רק ביום הפטירה.

חיי העולם הזה הם חיים זמניים, מוגבלים ומוקצבים, חיים בתוך

שרה במאה עשרים ושבע השנים
שחייתה?

אלא, שחיי העולם הזה קשורים לחיי
העולם הבא בקשר בל ינתק.

זוהי תקופת הכנה קריטית, שעל מנת
לזכות לחיי העולם הבא - עלינו לנצל
כל יום ויום ממנה.

יהודי יודע שחיי העולם הזה הם
חיים לקראת תכלית ברורה ונשגבה,
וחשיבותם היחידה היא בהיותם כלי
לזכייה בחיי נצח.

מאה עשרים ושבע שנות חיי שרה היו
מאה עשרים ושבע שנים של הכנה
מדוקדקת ומאומצת, מתוך ידיעה
שהיום שבו "ותמות שרה" הולך
וקרב, מאה עשרים ושבע שנים של
חיים לקראת תכלית!

שרה אמנו הייתה אישה שכל מהותה
״וַתִּשְׁחַק לְיוֹם אַחֲרוֹן״ (משלי לא, כה),
וכל חייה - ״צוּפִיָּה הַלִּיכּוֹת בֵּיתָהּ״ (שם,
כז). איזה בית? הבית שבו תחיה לנצח;
מקומה בגן עדן. בגן עדן, בעולם
שכולו טוב - שם ינוחו יגיעי כוח!

שם מקבל האדם את שכרו על כל
מצוה שקיים; על כל מאמץ, ואפילו
מועט, שעשה לכבוד ה'; על כל
התגברות ועל כל בחירה בטוב, וגם
להיפך חלילה.

״סוֹף דְּבַר הַכֹּל נִשְׁמָע״ (קהלת יב, ג), ומה
שנשמע אז, ביום האחרון, זו תכלית
החיים. אכן, פרשת חיי שרה מספרת
לנו את עיקר סיפור חייה של שרה
אימנו: אחרי מאה עשרים ושבע שנות
הכנה - ״ותמות שרה״!

הבן מוכיח מי הם הזרין

- ״מהיכן בא אברהם?״ ומשיבים:
״מהר המוריה״ - מעקידת יצחק
שהיתה בהר המוריה.

שמעתי לבאר, שאכן אין שאלה זו

וַתָּמָת שָׂרָה בְּקֶרֶת אַרְבַּע הָאָרְצוֹת
בְּאֶרֶץ כְּנָעַן וַיָּבֹא אַבְרָהָם לְסֹפֶד
לְשָׂרָה וּלְבִלְפָּתָה (בראשית כג, ב).

שואלים רבותינו (בראשית רבה נח, ה):

שאפשרה לו במסירותה לפעול כה רבות...

אך מובן, שקודם ההספד הכין אברהם תוכן להספדו שיסביר מי היתה שרה, ומה היתה גדולתה המיוחדת, ועל זה שואל המדרש: מה היה נושא ההספד של אברהם אבינו על אשתו הצדקת שרה.

ומשיב המדרש: נושא דבריו היה: "הר המוריה מעקדתו של יצחק" - הוא האריך בזה שזכתה לחנך ולהעמיד בן, שבגיל שלושים ושבע שנים הלך עם אביו בשמחה יחדיו, על אף שידע שסופו להישחט על גבי המזבח, הוא פשט צווארו על גבי המזבח, ובשעה זו ביקש מאביו שיעקוד אותו היטב כדי שלא יזוז ויפסל חלילה להקרבה, או כדי שחלילה וחס לא יזיז את ידו מפחד הסכין ויפגע באביו, וכן ביקש מאביו לחדד את הסכין היטב כדי שלא יהיה בקורבן פגם...

היא חינכה אותו לכיבוד הורים ולמסירות נפש שאין כדוגמתם!

אודות המקום הגיאוגרפי שממנו בא אברהם. אין הכוונה לעיר פלונית או אלמונית. כוונת שאלת המדרש לשאול: מה היה הנושא של ההספד, ועל אילו דברים התבסס אברהם בהספדו על שרה?

אדם שבא להספיד, אינו מדבר דברים סתמיים, אלא טרם הספדו הוא שואל ומברר מהם השבחים המיוחדים שהתאפיין בהם הנפטר, איך היה בחיים חיותו, ובמה הצטיין במיוחד: האם הצטיין בלימוד התורה, בתפילה, או אולי בצדקה וחסד, באהבת הזולת, או בנתינת כבוד מיוחד לשבתות ולחגים וכדומה.

המספיד מעלה על נס מעלות מיוחדות שבהן הצטיין הנפטר ומפתח אותן.

לשרה אמנו היו מצוות ומעלות אין סוף. אברהם ידע את הכנסת האורחים שלה, את גמילות החסדים המיוחדת שלה, את הליכתה אחריו בכל טלטולי הדרכים, את העזרה שהושיטה לו בגיור הנשים, ואיך

וזהו ההספד שהספיד אברהם את שרה אשתו, "מהר המוריה, מעקדתו של יצחק" - אם תרצו לדעת מהי גדולתה של שרה אמנו, תראו איזה בן העמידה בעולם!

אם זכתה להעמיד בן כה גדול, עולה תמימה, בהכרח שגם היא היתה כמוהו!

כל הכוח של עם ישראל בא משרה, שהשקיעה בעצמה ובחינוך בנה והחדירה בו אהבת ה' ומסירות נפש למען הבורא.

הדוגמא האישית של האב והאם מונחלת לבן ולדורותיו הבאים. הבן 'מצלם' את הלימוד של אביו, את צורת אמירת התהילים שלו, נטילת ידיים בהקפדה, יחס של כבוד לשולחן השבת - ומעתיק את מעשיו.

יצחק קיבל מהוריו הקדושים והטהורים את הדרך, את מסירות הנפש והאמונה, והנחיל זאת ליעקב, יעקב הנחיל לשבטים והם הנחילו לבניהם עד אלינו...

אברהם שיבח את שרה שהחדירה ביצחק מסירות נפש עצומה, בכל יום היתה מזריקה לו זריקות של יראת שמים, מסירות נפש, אמונה בה', קידוש ה'...

אברהם אבינו, שחינך את העולם כולו לעבודת ה', ודאי הדרך וחינך גם את יצחק בנו, אך כיון שהיה עמוד החסד והאמונה הגדול בעולם, לא היה בידו פנאי מספיק לחינוך בנו. הוא היה טרוד ועסוק כל היום בהכנסת אורחים, בהפצת דבר ה', ובהכנסת רבים תחת כנפי השכינה.

ואילו שרה היתה במהותה מחנכת, "אֵיִה שָׂרָה אִשְׁתֶּךָ? וַיֹּאמֶר הָיָה בְּאֵהָל" (לעיל יח, ט), היא היתה כל היום באוהל, מכוונת ומדריכה את יצחק בנה ונוטעת בו את אמונת ה' ואת מסירות הנפש לבורא יתברך ולמצוותיו.

היא חניכה אותו: 'בני, גם אם הקב"ה רוצה שתהיה אפר - תיכנס כמו אביך לכבשן האש, תהיה אפר! אם הקב"ה ירצה להעלותך בלהבה השמימה - תעלה!

בעניין זה מספרים על אריה בית המלכות שברח מגן החיות הפרטי של המלך וזרע מהומה ופחד ברחובות העיר.

אנשים פחדו לצאת מפתח בתיהם מחשש שמא יטרוף אותם האריה.

עד שאחד המפקדים הבכירים אמר לבנו בן השמונה-עשרה שילך לתפוס את האריה ולהחזירו לגן החיות.

הכל נדהמו: האם בחור צעיר יצליח להתגבר על האריה?

הלך הנער לכיוון האריה, הראה לו פנים רציניות, נתן לו מספר מכות והוליכו לגן החיות של המלך.

העיר כולה רעשה. שמחה וצהלה שררו, ונערכה מסיבה גדולה לרגל האירוע.

לחגיגה הגיעו כל הרוזנים ושרי המלוכה, והודו לבן המפקד הגדול על שהצליח להניס את האריה ולהשיבו אל כלובו.

לפתע הבחין אביו של הנער, המפקד

הגדול, שישנה שריטה בפניו של בנו, ושאלו: "מה זו השריטה הזאת?"

סיפר לו הבן, שכאשר לקח את האריה נלחם בו האריה ושרט אותו.

צעק עליו אביו: "תתבייש לך! איך נתת לאריה לשרוט אותך?" וסטר על לחיו.

הנוכחים השתוממו: מדוע גוער האב בבנו? מה הוא רוצה?

פנה אליהם מפקד המלך הגדול: "היודעים אתם לאלו הורים הוא נולד?"

והוא השיב: "הוא נולד להורים גיבורים, ולכן לא היה עליו לקבל אפילו שריטה!"

סיפר המפקד: "לפני כארבעים שנה היתה קבוצת שודדים אכזרית שחוללה פרעות רבות ונוראות.

התושבים כולם רעדו ופחדו להסתובב בדרכים, אך המשטרה לא הצליחה להכניעם לפי שהיו חזקים ומתוחכמים עד מאוד.

"המלך רצה לשים סוף לעניין והזמין

וצירפיה לקבוצתם, הם אימנו אותה עד שנהייתה גיבורה, ואט אט הפכה למפקדת השודדים...

"הסכמתי לא לגלות את סיפורה לאיש, ובלבד שתסכים להינשא לי, וכך יינשאו גיבור וגיבורה, ובוודאי יצא מהם בן גיבור גדול".

"ואכן" - סיים מפקד המלך את סיפורו - "נולד לנו בן זה. הוא גיבור אדיר, שהרי יש לו הורים כאלה, ואם כן, איך קיבל שריטה מהאריה? על כך הענשתי אותו וסטרתי על פניו!" יצחק הוכיח בעקידה את אהבתו לבורא ואת מסירות נפשו אליו יתברך. הוא הוכיח צידקות בלתי נתפסת, ובכך הוכיח על הוריו ועל גדולתם.

וזהו ההספד הראוי ביותר, המוכיח מי היתה שרה!

את יחידת הקומנדו המוכשרת ביותר שעמדתי בראשה, ביצענו מארב מתוחכם על היער ונלחמנו בשודדים האימתנים קרב פנים מול פנים.

"המלחמה הייתה קשה ועקובה מדם, השודדים לא נכנעו והרגו רבים מלוחמינו, אך אני חירפתי את נפשי ולחמתי בעוז ובתעצומות נפש, הרגתי רבים מהם, עד שהגעתי אל ראש השודדים. המלחמה נגדו היתה קשה מאוד. רגע לפני שגברתי עליו הוא הוריד את המסכה מעל פניו, והתגלתה אישה!

"היא פנתה אלי ואמרה: 'מה תרוויח אם תנצח אותי? יאמרו שניצחת אישה!'

"היא סיפרה לי שהייתימה מהוריה בגיל צעיר, והשודדים לקחו אותה

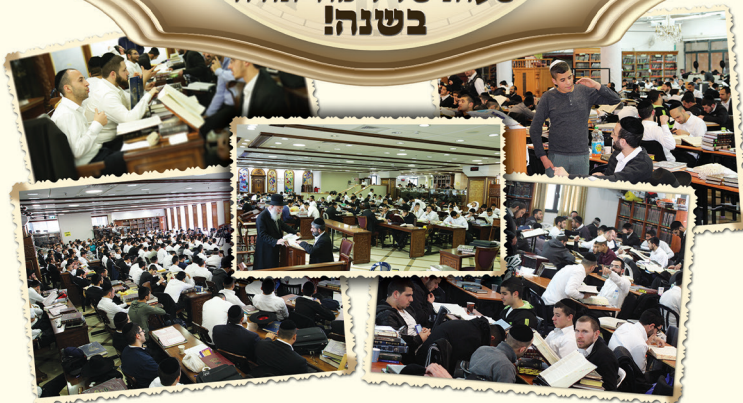

המרכז העולמי לתודעה יהודית מוסדות אור החיים

ע"ש הקדוש רבנו חיים בן עטר זצוק"ל - בראשות הרה"ג ראובן אלבז שליט"א

למעלה מ-
10,555,000
שעות של לימוד תורה
בשנה!

להקדשת יום לימוד תורה
הנלמד ע"י מאות אברכים ובחורים
02-5000455

ניתן להקדיש את הלימוד לעילוי נשמה, לרפואה, לזיווג, להצלחה וכו'

רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים טל: 5000455 - 02 פקס: 5000502 - 02 orhachaim.org

לחסויות, להפצה, להנצחות
ולקבלת העלון

orhachaim4@gmail.com

או בטלפון: 02-5000455
נא לציין "עבור חוברת האור לחיים"

החוברת הודפסה על ידי התורמים והמסייעים הי"ו

לרפואת והצלחת: מיכל בת אסתר הי"ו, נטע בת ג'והנה הי"ו,
רמי בן חוה הי"ו, רמי בן אסתר הי"ו, תקוה בת רחל רוחאם הי"ו,
ראובן בן יעריה הי"ו, גרשון חי בן רחל הי"ו, דוד וראובן בני שרית הי"ו,
אילה בת שושנה הי"ו, ישראל בן רימה הי"ו, מאיר מאור בן חיה רבקה הי"ו
ולעילוי נשמת: ר' דוד בן איה ז"ל, מרים בת זוהרה ז"ל,
מזל בת מרים ז"ל, אליעזר בן רגינה ז"ל, ר' יהודה בן עישה ז"ל,
רחל רוחאם ללה בת נרקיס ז"ל, תמר בת רגינה ז"ל, עופר בן ציונה ז"ל,
רחל בת נג'מה כוכבה ז"ל, לאה בת פנינה ז"ל, חיים בן חביבה ז"ל,
מרדכי צבי בן רגינה ז"ל, ר' יגאל בן מלכה ז"ל, יעקב בן ברטה ז"ל,
יהונתן בן מרים ז"ל, יוסף בן ציונה ז"ל, ר' יצחק בן נעילה ז"ל ת.נצ.ב.ה.